

In beeld • 08:30

De stadchroniqueur van de Rotterdamse wijk Delfshaven

Ellen Leijser

Fotograaf Florian Braakman knoopt graag praatjes aan met zijn wijkgenoten in Delfshaven, in Rotterdam. 'Die ontmoetingen zijn de kern van mijn werk.'

'Saver' (2024).

Halverwege een zin stopt hij abrupt met praten, pakt een compact cameraatje uit zijn crossbag en maakt een foto van een warrige bundel glasvezel, die tegen een gevel ligt. Hij zal vaker zijn camera tevoorschijn halen tijdens de wandeling door de Rotterdamse wijk Delfshaven, sinds elf jaar zijn thuishaven.

Fotograaf Florian Braakman (1988) – dit jaar verkozen tot FD-talent – wandelt liever dan hij fietst. 'Dan zie je meer en heb je meer interactie met je omgeving. Je komt makkelijker in contact met andere mensen.' Braakman is lang, bijna twee meter; als een grote vriendelijke reus kijkt hij om zich heen, hij knoopt praatjes aan. 'Ze zijn de kern van mijn werk.' Na zijn afstuderen aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, in Den Haag, verhuist hij naar Rotterdam, naar een van de meest multiculturele wijken van de stad, met een nogal negatief imago. 'Tedereen riep er van alles over, en dat stoorde me. Ik dacht: als ik er zelf ga wonen, kan ik m'n eigen mening erover vormen. Al was ik ook wat huiverig in het begin.'

'The Pickup' (2021).

Maar hij zet zijn angst opzij en gaat de straat op. Spreekt mensen aan. 'Ik ben sociaal, praat graag en word gelukkig van het contact met anderen. Dan heb ik een fijne dag.'

Die open houding resulteert in onder meer de prachtige serie 'Broer'. Het valt Braakman op dat nogal wat mannen hem aanspreken met 'broer'. Bij de kapper, in de lokale winkeltjes, op de wekelijkse markt, waar hij graag zijn boodschappen doet. Hij besluit die broerzeggers te fotograferen. Inmiddels heeft hij zo'n vijftig broers. En die familie zal vast nog uitdijen. 'Broer, hoe is het met je?' vraagt de eigenaar van een Turkse snackbar waar we een koffie halen.

Braakman heeft een sociaal hart – hij wordt bijna boos als hij zijn onvrede over de woningmarkt uit – en is geïnteresseerd in maatschappelijke onderwerpen. 'Fotografie is daarbij geschikt als expressiemiddel. Ik vind het vet dat ik met mijn camera vertalingen kan maken van de wereld om me heen.'

Op een gracht valt zijn oog op een advertentiebriefje van een medium. Hij maakt een foto en leest voor: 'Helpt bij het oplossen van alle problemen. Liefde, geluk, werk, aandacht, succes met alles. Zaken, sport, seksproblemen. Bescherming, genezing, impotentie, enzovoort.' Hij lacht: 'Vooral naar dat enzovoort ben ik benieuwd.'

'Laundry' (2016). Braakman fotografeert veel in zijn wijk Delfshaven, in Rotterdam.

Hij heeft een hele verzameling van dit soort briefjes. 'Ik verzamel beelden, ik kan dat niet uitzetten. Ik ben een hoarder, een soort stadsarchivaris. Kom, ik laat je mijn guerrillakunst zien.' We wandelen naar het Piet Heynsplein, waar hij tijdens de coronapandemie drie werken illegaal op een muur heeft geplaatst. 'Gewoon op klaarlichte dag. Ik heb mijn bestelbus hier geparkeerd en heb de prints met houten frames vastgeboord.' Het zijn close-ups van spellen die veelal op straat worden gespeeld: Surinaamse mannen die kaarten, Marokkaanse mannen die domino spelen en het Kaapverdiaanse spel ouril. 'Dat zag ik in een Kaapverdiaanse winkel. Ik kom graag in toko's.' Hij wrijft – aait eigenlijk – over zijn werk. 'Ik zie dat er een nieuwe tag op is gezet. Dat vind ik eigenlijk wel mooi.'

We lopen verder, naar het Visserijplein, waar hij vertelt over zijn werkwijze: eerst contact, daarna pas fotograferen. 'Anders ben je zo'n nemer. Dat vind ik een onprettige houding. Ik wil niet alleen werken over deze buurt maken, ik wil ook iets teruggeven. Ik zie fotografie als een medium van uitwisseling. Als ik mensen fotografeer, breng ik ze later altijd een print. Daar komt vervolgens dan weer iets nieuws uit.'

Zoals zijn serie waarin hij met buurtbewoners teruggaat naar hun land van herkomst. 'In november ga ik met mijn buurman van 79 naar Suriname. Hij woont al 45 jaar in Nederland.' Wat hij daar gaat fotograferen, weet hij nog niet. 'Ik ga in zijn kielzog, ik volg hem gewoon.'

'Hendrik's Hand' (2024).

'Bumper' (2014). Braakman beschrijft zichzelf als een niet te stoppen verzamelaar van beelden.

Tentoonstelling

Florian Braakmans expositie *A Constellation of Empathy* is tot 2 november te zien bij galerie Joey Ramone, in Rotterdam.